

AC

De bokkige pa en de lastige puber

Artwin Kreekel

De provincie Utrecht is de vader, de gemeente Amersfoort de zoon. Zo karakteriseerde BPA-voorman Hans van Wegen vorig jaar november de band tussen het provinciehuis en het stadhuis. Wie deze denkwijze volgt, moet constateren dat de zoon in de ogen van de vader waarschijnlijk een recalcitrante puber is, waarmee geen land te bezeilen valt. En vraag je het de zoon, dan zal hij zijn vader typeren als een norse en strenge man, die geen machtsmiddel schuwt om zijn kroost eronder te houden.

Want het moge duidelijk zijn: de band tussen de provincie en de gemeente is er niet één om over naar huis te schrijven. Afgelopen zaterdag schreef deze krant nog over de 'kwestie-Decathlon'. De komst van het grote sportwarenhuis lijkt aan Amersfoort voorbij te gaan. Het gemeentebestuur legde hiervoor de schuld bij de provincie. Zij zou wel érg stringent vasthouden aan het door haar afgekondigde verbod om buiten het stadscentrum grote winkels te bouwen en daarmee deze kans voor de stad de nek om hebben gevraagd.

Onzin, bitste de provincie terug: ambtenaren op het stadhuis hadden gewoon wat harder moeten werken, en de plannen af moeten hebben vóór het verbod in werking trad. Sailant is dat deze woorden uit de mond van provinciebestuurder Pim van den Berg (D66) komen. Juist: dezelfde Pim van den Berg die tussen 2011 en 2014 wethouder was in Amersfoort. In die rol pleitte hij voor het toestaan van grote sportwinkels in het buitengebied. Eenmaal op het provinciehuis, is hij op het dossier 180 graden gedraaid.

Dwarszitten

De streep door de bouw van winkels buiten het stadshart (een poging om de leegloop van centra in de provincie te stoppen) is niet het enige verbod waar de Utrechtse bestuurders hun Amersfoortse collega's mee dwarszitten. Om leegstand op de kantorenmarkt tegen te gaan mag er binnenkort ook geen vierkante meter kantoorroimte meer worden ge-

Politiek achter de schermen

Amersfoort mag al lang en breed verlost zijn van het financieel toezicht: warm wil de relatie met de provincie maar niet worden. Komt het ooit nog goed?

bouwd, zonder dat hiervoor een andere vierkante meter wordt gesloopt of wordt omgebouwd tot bijvoorbeeld woonruimte. De provincie gaat in dit dossier nog een stapje verder dan bij de detailhandel: de gemeente mag nu niet eens zelf bepalen hoe ze deze maatregel doorvoert. Op het provinciehuis is de kaart van Amersfoort van stal gehaald en daarop is precies aangegeven waar nog hoeveel vierkante meter mag worden gebouwd. Gemeenteraad én gemeentebestuur waren tijdens een informatiebijeenkomst op het stadhuis eind vorig jaar - op een enkel raadslid na - dan ook eensgezind in het kraken van dit plan. „Ik heb het idee dat de provincie helemaal niet meer begrijpt waarvoor zij op aarde is, en hiermee naarstig op zoek is naar haar eigen relevantie”, verwoordde ChristenUnie-raadslid Rutger Dijksterhuis zijn wrevel.

„We delen in dit geval de doelen wel, maar de weg er naartoe is écht de verkeerde: we hadden samen op willen trekken, maar daar is geen en-

▲ **Het provinciehuis in Utrecht, gezien vanaf de A28 vanuit Amersfoort, in dit gebouw werken de bestuurders en ambtenaren die hun collega's op het stadhuis dikwijls het bloed onder de nagels vandaan halen.**

FOTO BRAM PETRAEUS

kele handreiking toe gedaan”, stelde D66-wethouder Yvonne Kemmerling in iets diplomatiekere taal.

Zout

De motivatie voor de ondercuratestelling zal dan ook louter zout in de wonden hebben gestrooid. „Wij hebben geconstateerd dat gemeenten het (de rem zetten op de kantorenbouw, red.) niet zelf konden”, stelde verantwoordelijk provinciebestuurder Bart Krol (CDA) bij de presentatie van de maatregel. En dus moet 'papa' het maar doen.

Het citaat roept herinneringen op aan 2015, toen de provincie Amersfoort onder financieel toezicht plaatste. Omdat de begroting niet op orde was, mocht het stadhuis gedurende een half jaar voor nieuw beleid geen euro op eigen houtje uitgeven.

Toenmalig provinciebestuurder Remco van Lunteren (VVD) duwde wethouder én partijgenoot Hans Buijtelaar hiermee figuurlijk van zijn stoel, om er vervolgens zelf op te gaan zitten. Een sterkere uiting van

wantrouwen is tussen deze twee politieke organen nauwelijks denkbaar.

De woorden waarmee Van Lunteren de ondertoezichtstelling vervolgens in de gemeenteraad uitlegde, getuigen niet van een hoge dunk van de plaatselijke volksvertegenwoordiging. „We kunnen lang soebatten, maar wat als u nu eens gewoon aan het werk gaat?” En de vraag of er dan op z'n minst extra geld naar de jeugdzorg en bijstandsgerechtigden kon gaan, werd beantwoord met 'u mag daarover een voorstel hebben aangenomen, maar daar heb ik geen boodschap aan'.

Het is duidelijk: De provincie maakt zich met het keer op keer overpakken van het stuur niet populair bij de wethouders, raadsleden en ambtenaren op het gemeentehuis. In de ogen van 'papa provincie' zullen hiervoor best gegronde redenen zijn, maar binnenkomen wil het niet bij de zoon. Om deze verstoorte relatie ooit te veranderen naar een liefdevolle is wel een héél goede familie-therapeut nodig.